

Landet særffilt at afhænde eller udbyde til Salg. Netten til Deltagelse i Gevinstfordelinger ved flige Obligationer; herefter forbliver det imidlertid tilladt at afhænde og udbyde selve Obligationerne. Men da vore egne Lotterisedler ere stempelpligtige, er det urimeligt at lade fremmede gaa fri. Forslaget under Nr. 1 gaar derfor ud paa at indskrænke Loven til Præmieobligationer og bringer for disse en simpel Skala i Forslag, som i Henseende til Stempelarten bliver paa Lovforslagets Grundlag.

Medens Flertallet saaledes principalt foreslaar Loven begrændset paa den anførte Maade, skal det, for det Tilfælde at Vædringsforslaget, Nr. 1 ikke vedtages, og Landsstinget derfor tror, at burde fastholde Lovforslaget i dets foreliggende Omfang, tillade sig at knytte et subsidært Forslag dertil.

Flertallet formener nemlig, at den foreslaaede Stempelafgift, $\frac{2}{3}$ Procent, i alt Fald er for høj. Den vil maasse nok kunne bæres, naar fremmede Papirer kjøbes af Folk, der ønske at beholde dem i lang Tid, men det er, som ovenfor nævnt, de færreste Omsetninger i fremmede Papirer, der foretages med dette Hensyn for Die, og hurtige Omsetninger af større Kapitaler, hvor Avancen ofte er ubetydelig, vil med en Afgift af den nævnte Størrelse enten slet ikke kunne finde Sted eller kun kunne iværksættes ved Lovovertrædelse. Men saadanne Omsetninger bør ikke forhindres. Skal man derfor have en Stempelafgift som den foreslaaede, er det vistnok tilraadeligt at følge det i 1865 forelagte Lovforslag i Henseende til Tærbestemmelsen og derfor sætte den anden Klases Tærb, $\frac{1}{6}$ Procent, i Stedet for $\frac{1}{6}$ Procent, hvorved Fristelsen til Besvigelse stærkt vil formindres, og Indtægten, forsaavidt man skal tage Hensyn dertil, maasse endog saa blive større.

Dette angaaende Lovens Hovedbestemmelse. Om de enkelte Punkter i Lovforslaget skal endnu fremsættes nogle Bemærkninger.

Da det vil afstedkomme forffjellige praktiske Vanskeligheder, dersom Eieren ikke selv kan paalæbe et Stempelmærke og kassere det, tror Udvalget at burde beholde denne Maade at afgjøre Stempelpligten paa; men paa den anden

Side maa det gjøre opmærksom paa, at Stemplingen maa kunne ske ved Paalæbning af et enkelt eller høist to ikke for store Mærker, da det maa befrygtes, at en med en Række beffrevne Mærker belemret Obligation i Handelen vil blive betragtet som et „makuleret Papir“ og derved tabe i Værdi mere, end Stemplingen skal koste selv efter Ministeriets Forslag. Man tror det derfor hensigtsmæssigt, i Tighed med hvad der er foreslaet for Præmieobligationer, at bringe en simpel Skala i Forslag i Stedet for Lovforslagets Beregning efter Stempellovens første Klases Tærb.

Kassationen af Stempelmærker kan efter Udvalgets Skjøn hensigtsmæssigt foregaa derved, at Obligationens eller Aktiens Nummer paategnes. Angaaende den Stempling, der er foreslaet ved at paatrykke et Mærke, skal det bemærke, at denne formentlig bør ske uden Anvendelse af Sværte.

At § 3, der omhandler Stempling af Interimsbeviser, vil frembyde adffillige praktiske Vanskeligheder, er allerede anerkjendt under Forhandlingerne i det andet Thing. Til de der omhandlede Tilfælde skal Flertallet endnu sote, at der stundom udstedes foreløbige Obligationer eller Aktier med en enkelt Coupon, hvilke snart efter skulle ombyttes med andre, og at ligeledes en Ombytning maa finde Sted, naar alle Coupons ere opbrugte; ere saadanne Papirer her stemplede, bør de ikke være Omstempling undergivne. Flertallet har imidlertid troet med Hensyn til disse og andre modende Tilfælde at burde opsætte at forsøge nogen Vædring i Paragrafen, indtil det ved Sagens 2den Behandling er afgjort, om § 3 (sfr. nedenstaaende Vædringsforslag Nr. 4) bliver staaende i Loven eller ikke.

Da der fra saa forffjellige Synspunkter er reist Tvivl om denne Lovs Hensigtsmæssighed, foreslaar Flertallet dens Gyldighed begrændset til 5 Aar, dog kun for saa vidt Forslaget under Nr. 1 ikke vedtages.